

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Nakonec se náš pojízdný dům stal jakýmsi oddychovým stanovištěm pro řidiče tahačů, sloužícím Laneovi stejným způsobem jako dřívější karavan. Kromě pracovních cest se Lane pravidelně věnoval i svým dalším dvěma rodinám. Máma musela jeho cestovní plán znát, ale neprozrazovala nám ho, takže jsem nikdy dopředu nevěděla, kdy nevlastního otce očekávat. Mohl se náhle objevit v kteroukoli denní hodinu a vyvolat v souvislosti se svými potřebami bouři aktivit: teplé jídlo, čisté oblečení, sprcha, stříhání. Máma mu splnila každé přání, i když shledávala, že Lane již následujícího dne odjíždí.

Jedné nedělní noci dorazil Lane domů pozdě. Celý dům spal přinejmenším do chvíle, kdy mě probudilo skřípění dveřních pantů. Mátožně jsem se převalila na lůžku a koutkem oka zachytila paprsky měsíčního svitu vnikající dovnitř oknem. Pak jsem zaslechla šouravé kroky. Byly stále hlasitější a hlasitější. Trošičku jsem pozvedla hlavu a spatřila jsem jej. Stál na prahu mého pokoje. Slyšela jsem Áronovo pomalé oddychování na spodní palandě, měkké místo na podlaze zavržalo, jak Lane vstoupil do ložnice. Zvolna jsem zase položila hlavu a pak jsem si opatrně stáhla prošivanou deku přes hlavu. Nos jsem tiskla k příkrývce, oči široce rozevřené, protože jsem se pokoušela dívat skrz stehy, zda se Lane neblíží.

Žaludek se mi sevřel, ramena ztoporněla. Dýchala jsem mělce a napínala zrak, ale nic jsem neviděla. Zaslechla jsem kroky. Zněly stále hlasitěji a zastavily se u okraje palandy. Když jsem u ucha ucítila Laneův horký dech, trhla jsem sebou.

„Proč jseš vzhůru, co děláš?“

Odvrátila jsem od něho hlavu, ale neodpověděla jsem.

„Haló,“ zašeptal. Stáhl mi pokrývku z hlavy. Nechala jsem oči pevně zavřené. Zatřepal mi ramenem, jež vželo v růžové bavlněné noční košilce. „Co je to s tebou?“ ptal se. Znělo to, jako by se šklebil, pobavený mým strachem.

„Vyděsils’ mě,“ odpověděla jsem ve snaze promluvit pokud možno jako velká statečná holka.

„Neboj se. Neublížím ti.“ Jeho hluboký, něžný a klidný hlas zněl chlácholivě. „Jen jsem ti chtěl dát dobrou noc, než si půjdu lehnout.“

Nebyla jsem tak malá, abych nevěděla, že „neublížím ti“ může znamenat pravý opak. Představila jsem si, že uteču do bezpečí, přeskočím okraj palandy, proběhnu chodbou a vyběhnu ven do noci. Místo toho jsem v naději, že Lane odejde, zašeptala: „Myslím, že vzbudíš Árona.“

Lane mě ignoroval. Sklonil neoholenou tvář nad lůžkem a přiblížil ji k mému obličejí. Pevně jsem stiskla rty a zadržela dech. Z mého odporu vůči polibkům udělal jakousi hru. Když jsem vzdorovala, poprosil o políbení a pak se mě pokusil políbit znovu a celý postup opakoval, dokud jsem ho nepolíbila sama.

„Nejseš moc vstřícná,“ opět mě políbil na zavřená ústa. „Nejsi ráda, že mě vidíš?“

Cítila jsem, jak se prošívaná deka pohybuje a jak podél jejího okraje šmátrají prsty, dokud se nedotkly mých holých zad. Byl červenec, z teplých příkrývek se mi točila hlava. Lane se sklonil, aby mě opět políbil. Když tak učinil, cítila jsem, jak mi jeho prsty pronikají pod košilku, dokud nenašly moje prsa.

Zhluboka se nadechl. „Teď je to hezký.“

„Nech mě na pokoji,“ zašeptala jsem. Chtělo se mi plivnout mu do tváře a s křikem utéct k mámě do pokoje.

„Vypadá to, že budeš brzo potřebovat podprsenku,“ pravil nevíšimavě a hladil mi prsa od jedné bradavky k druhé.

„Nech mě na pokoji,“ uchopila jsem ho za malíček a odtáhla ho zpod košilky. Zdálo se, že ho můj odpor vzrušil. Vysmekl se mi a zase vklouzl zpátky. „Nelíbí se mi to, Lane.“

„Možná se ti to nelíbí teď, ale až se vdáš, bude ti příjemný, když se tě tam manžel bude dotýkat,“ šeptal. „Měli bysme to procvičovat, abys věděla, jak na to. Budeš ráda, když se tě bude dotýkat i tadyhle,“ vysvětloval, sáhl doleji, nadzdvihl mi noční úbor a sáhl do kalhotek. Z kůže mu vanul jakýsi měděný pach, jako by celý den potil jen samé penny. Když mi zamířil mezi nohy, struhadlovité prsty mě poškrábaly. „Není to příjemný?“

„Ne!“ vykřikla jsem polohlasem a slzy se mi koulely po tvářích. „Chci, abys mě nechal na pokoji!“ vzepřela jsem se proti chlupatému předloktí, zoufale jsem se snažila osvobodit. Lůžko zavržalo.

„Hele, klid,“ napomenul mě, náhle nervózní, že by mohl být odhalen. „Uděláš, co ti povím. Budeš hodná holčička. Pomůže ti to uvolnit se.“

Měla jsem pocit, že se následující minuty táhly jako celé hodiny. Lane mi nechal ruku mezi nohama, ale vnímala jsem jen to, jak mi rychle buší srdce. Když už jsem to nakonec nemohla vydržet, řekla jsem: „Půjdu to říct mámě.“

Trefila jsem do černého. Lane se náhle probral z transu a vytáhl ruku zpod příkrývek. „Ne. Nesmíš, Rútičko. Je moc citlivá. Zasáhla bys její city, kdybys jí to řekla.“ Nyní to byl on, kdo se snažil mluvit tiše a byl zoufalý. Rychle uvažoval. Slíbil, že mi koupí kornout zmrzliny, až příště pojede do El Paso, jen abych to neříkala mámě. „Vyhovovalo by ti to?“

Zmrzlina mi byla jedno, ale věděla jsem, že Lane neodejde, dokud neodpřísáhnu, že jeho tajemství neprozradím. Svolila jsem, že to nepovím. Odlepil se od palandy. Slyšela jsem, jak kulhá přes měkkou podlahu. Sama sobě jsem si ovšem slíbila, že mámě všechno řeknu, jakmile Lane opustí město. Otevřel dveře do máminy ložnice, pak je za sebou zaklapl. Konečně jsem poznala, že mám trápení za sebou. Moje zdřevěnělé a napjaté tělo to však ještě nevědělo. Schovala jsem hlavu pod příkrývky, schoulila se, pokrčila nohy a objala je rukama. Najednou jsem měla chladné ruce, *mrazivě* studené. Začala jsem se třást, jako

by mráz působil zevnitř. Snažila jsem se uklidnit. Plakala jsem až do rána.

Když jsem se probudila, Lane už z města odjel. Šla jsem do kuchyně a našla tam mámu, jak si spravuje brýle.

Kroutila titěrným šroubováčkem, a zatímco utahovala šroubek, mhouřila oči. Vzhledla ke mně. „To jsi ty, sestřičko? Bez těch brejlí jsem slepá jako patrona. Dobré ráno, Rútičko. Vypadáš unaveně. Cítíš se dobře?“

V ranním světle máma připomínala křehkou starou dámu. Váhala jsem. „Jo, je mi dobře.“

„Jsi si jistá?“ Její hlas zněl vřele a něžně.

V té chvíli přišli do kuchyně moji bratři. Měli na sobě pyžama, protahovali se a vzápětí si nasypali do misek cereálie z krabice Corn Chex.

Civěla jsem na svoje sandály. „Je mi fajn,“ opakovala jsem, ale na mámu jsem se nepodívala.

Během dne jsem začala o událostech minulé noci pochybovat. Žaludek se mi svíral, jen jsem na to pomyslela, a pak jsem se přistihla, že ztrácím důvěru ve vlastní paměť. Celý den jsem trpěla žaludeční nevolností. Mysl jsem měla jakoby ochromenou a ruce stále ledové.

Večer, tak jako vždy, když byl Lane pryč, jsem ležela v mámině posteli s knížkou z knihovny v ruce. Tentokrát jsem jen předstírala, že čtu, a máma se mezitím připravovala na spaní. Nakonec se přikryla dekou, opřela si hlavu o dva polštáře a otevřela si knihu. Máma měla ráda sladké romantické paperbacky. Lesklé obálky těchto knížek byly vždy opatřené fotografiemi urostlých svalnatých mužů propadlých mukám vášně s krásnými ženami s útlým pasem a plnými nadry v krátkých blůzičkách a volných sukýnkách třepotajících se ve větru.

Když máma četla, roztrásla jsem se. Nakonec jsem se k ní obrátila. „Mami?“

Sklonila knihu, ukázala mi tvář. Položila si knihu na prsa a zadívala se na mě přes brýle.

„Hm... musím ti něco říct,“ vypravila jsem ze sebe a kousala se přitom do spodního rtu. Máma to dělala v napjatých situacích také tak.

„Co je?“

Váhala jsem úplně stejně jako ráno.

„No tak, Rútičko, ven s tím. Mně to říct můžeš.“

Shledala jsem, že otvírám pusu. „Když Lane tuhle v noci přišel...“

„Ano?“

„On-on-on...“ polkla jsem naprázdno.

„On co, Rútičko?“ Mámin hlas zněl konejšivě, ale přimhouřila oči.

Náhle jsem to všechno ze sebe vysypala. „Dotýkal se mých intimních partií,“ vydechla jsem úlevou.

Mámě se rozšířily oči. Vypadala naprosto konsternovaně. Zavřela knihu, položila ji na noční stůl a posadila se na posteli rovně. „Jsi si tím jistá?“ Její tázavý, nejistý hlas zazněl neobvykle hlasitě. „Nebyla to náhoda? Kdy to udělal?“

Mámina skepse mě vyvedla z rovnováhy a znovu jsem o sobě začala pochybovat. „Hm, myslím, že tu poslední noc, co přišel domů.“

„Kterých intimních partií se dotýkal?“

„Sahal mi sem,“ ukázala jsem. „A sem.“

„Jsi si *jistá*, že to udělal, Rútičko?“ Nyní vypadala podrážděně, jako člověk, který se nemůže smířit s tím, že jej někdo vyrušil při čtení. Seděla však nehybně jako socha a očima visela na každém slovu, jež mi splynulo ze rtů.

„Jsem si tím jistá,“ odpověděla jsem pevně.

Chvilu zůstala sedět a upřeně mě pozorovala. „Dobře, až přijde příště, promluvíme si s ním o tom.“ S těmito slovy se ode mě prudce odvrátila, upravila si polštář a zhasla. Diskuse skončila. Vysoukala jsem se z její postele a odešla do své ložnice. Áron už spal na spodní palandě.

Za týden Lane projížděl přes El Paso na cestě do LeBaron a zastavil se na noc. Následujícího rána mi zalomcovala ramenem

jeho ruka. Budí mě, oznámil mi, protože se mnou chce mluvit ve vedlejším pokoji. V obývací místnosti se v bílém náležišti a dřevěných posadil na naši popálenou oranžovou pohovku pod mozaikovým zrcadlem a natahoval si podkolenky. Dbal, aby se na mě ani nepodíval.

„Tvoje máma říkala, že jsem urazil tvý city,“ pravil strohým, unaveným tónem. „Chtěl jsem ti říct, že lituju a že se tě na těch místech už dotýkat nebudu.“ S dosud skloněnou hlavou si nazul vysoké vojenské boty a zavázal si tkaničky.

„V pořádku,“ odpověděla jsem s úlevou, že Lane svůj skutek mámě nezapřel. Ani slovem se však nezmínil, že by udělal něco špatného. *Že bych dělala z komára velblouda?* napadlo mě.

Lane vstal, stáhl si nohavice přes podkolenky a boty a pak mě poprosil – stále na mě ani jednou nepohlédl –, abych jej objala na rozloučenou. Pomalu jsem k němu došla. Shýbl se, objal mě a lehce poplácal po zádech. Pak se narovnal a sebevědomým krokem opustil místnost.